

El relat climàtic del Govern

«Atendre l'emergència climàtica vol més que esquers electorals; reclama decisions que trenquin la inèrcia de dècades passades»

Després de la presentació del sisè informe del Grup Intergovernamental d'Experts sobre Canvi Climàtic (IPCC) (<https://www.naciodigital.cat/noticia/223370/incendis-calor-extrema-platges-aigua-aixi-impactara-canvi-climatic-catalunya>), vinculat a l'ONU, en què els científics mostraven uns resultats robustos sobre el perill que suposava no mitigar la petjada humana sobre el planeta, Cristina Junyent feia una reflexió interessant en aquest diari, en la secció *Ciència en Societat* (<https://www.naciodigital.cat/noticia/223610/creure-emergencia-climatica-cregut-pandemia>). Plantejava Junyent, per atendre els requeriments plantejats pels analistes de l'informe, que seria convenient que els ciutadans i les administracions que ens governen interioritzéssim els perills de l'emergència climàtica com ho hem fet amb la pandèmia de Covid-19. L'articulista es preguntava per què costa tant atendre les urgències ambientals i actuar en conseqüència.

La reflexió és pertinent, com també resulta encertat el paral·lelisme amb el nostre comportament en la lluita contra el virus. Els sacrificis per assegurar el benestar col·lectiu s'han assumit per imperatiu de salut. L'emergència climàtica no ens parla del mateix, de la nostra pròpia supervivència? Les conclusions dels experts de l'ONU, afinades en la terminologia, avisen d'un impacte extremadament lesiu sobre el nostre entorn i, de retruc, en la qualitat de vida de la nostra generació i les posteriors. El sentit comú ens hauria de conduir a respondre amb una determinació equivalent a l'exhibida durant la pandèmia. Si han estat possibles les vacunes en un temps rècord, per què no poden ser viables acords globals ancorats en la sostenibilitat del medi i no en els interessos econòmics immediats?

En les decisions de la política domèstica, les que han de conviure amb els grans compromisos i les declaracions d'intencions, també es fa camí per mitigar els efectes climàtics. I, a Catalunya, la legislatura ha començat marcada -i estarà condicionada- pel suport governamental a projectes que presenten contradiccions, com a mínim de partida, amb els compromisos de reducció d'emissions que té subscrits el Govern. L'ampliació de l'aeroport del Prat o la candidatura dels Jocs Olímpics d'Hivern tenen i tindran contestació ciutadana, encara més si formen part del debat públic sense certes ni concrecions.

La proposta olímpica -formulada per l'excalcalde Jordi Hereu quan el seu mandat s'esllanguia- responia a un model que ja era caduc fa una dècada, perquè es basava en el progrés a cop de gran esdeveniment. Quan ens acompanyen els cops de calor i els panells de projecció climàtica estan carregats d>alertes d'escalfament global, la idea d'uns Jocs d'Hivern tenen una defensa complexa. L'ampliació de l'aeroport del Prat té un debat més granulat, perquè se'n pot separar l'exigència d'inversions o la titularitat de la gestió de la infraestructura del projecte de creixement plantejat inicialment per Aena. El país ha d'aspirar a tenir un aeroport competitiu, que no necessàriament hauria de significar haver d'abonar els esbossos d'un aeroport que generi més emissions i trepitgi més sòl protegit.

I el Govern sembla estar atrapat, incapaç de trobar un relat climàtic coherent. Tant publicita als seus portals el compromís de reduir un 40% els gasos d'efecte hivernacle al 2030 respecte als indicadors del 2005 -un horitzó que pot resultar insuficient- com prova de defensar que al Pirineu hi haurà neu per atendre una cita olímpica i que no cal patir per l'ecosistema de la Ricarda com tampoc per les emissions d'un aeroport més gran. Sense un missatge fiable, per no contradictori, la bandera d'una conselleria d'Acció Climàtica -com a símbol de l'autoexigència governamental- corre el perill de quedar esgrogueïda per la tossuderia dels fets. Atendre l'emergència climàtica vol més que declaracions i esquers electorals; reclama decisions de gestació complexa, perquè van

en la línia oposada a la inèrcia de dècades passades. El Govern necessita un relat climàtic. I, ara mateix, no el té.